



ОХРИДСКИЯТЪ ПОЕТЪ

Григоръ Пърличевъ

На високия желъзенъ свѣщникъ горѣше забодена борина. Пламъкътъ ѝ хвърлѣше игрива свѣтлина въ сиромашката стая. Между свѣщника и стената стоеше четиригодишно момче и се взираше въ отражението на сѣнката си. Залисано въ играта си, не забеляза, кога дѣдо Пърличъ извика задъ гърба му:

— Куку! Григорчо, искашъ ли симидъ?

Момчето трепна и се обърна. Бѣлобрадиятъ старецъ стоеше наведенъ до него съ скръстени отзадъ ръце. Григорчо скочи отзаде му. Откопча ржцетъ на дѣда си и намѣри въ тѣхъ единъ симидъ и една непозната за него вещь.

— Какво е това, дѣдо? За мене ли е?

— За тебе е. Това е букваръ, гръцки букваръ.¹ Симидътъ храни

тѣлото ти, а букварътъ — душата ти.

— Какво казвашъ, дѣдо?

— Казвамъ ти, че отъ този букваръ ще се научишъ да четешъ.

Момчето взе буквара, седна на земята до борината, задърпа съ уста симида и внимателно заразглежда чудната книга.

Така, день изъ день, месецъ следъ месецъ, Григорчо научи гръцката азбука отъ буквара и започна свободно да чете.

Презъ цѣлата зима дѣдо Пърличъ всѣка вечеръ донасяше на своя прилежень и малкъ ученикъ по два симида. И детето се отплащаше достойно. Сѣдаше на земята до свѣщника и свободно четѣше отъ буквара. Старецътъ слушаше сладкото чуруликане на внучето си и го гладѣше съ ржка по черната косица.

А когато майката на Григорча гледаше, какъ той напръгаше дет-

¹ Тогава въ Македония е нѣмало български книги и български училища. Учили сж на гръцки езикъ.